

Перспектива предложенного исследования видится в изучении стилистических особенностей и функционального использования фразеологических компаративных единиц в армянском и русском языках.

Литература

Ларин Б. А. Очерки по фразеологии (О систематизации и методах исследования фразеологических материалов) / Б. А. Ларин // Очерки по лексикологии, фразеологии и стилистике : уч. зап. ЛГУ. – Л., 1956. – Т. 198. Серия филол. наук. – Вып. 24. – С. 200-224. Лебедева Л. А. Устойчивые сравнения русского языка во фразеологии и фразеграфии : дис. ... докт. филол. наук : 10.02.01 „Русский язык” / Людмила Алексеевна Лебедева. – Краснодар, 1999. – 265 с. Мізін К. І. Компаративна фразеологія : монографія / К. І. Мізін. – Кременчук : П.П. Щербатих О.В., 2007. – 168 с. Назарян А. Г. Фразеология современного французского языка / А. Г. Назарян. – М. : Высшая школа, 1987. – 189 с. Огольцев В. М. Огольцев В. М. Устойчивые компаративные структуры в системе современного русского языка : автореф. дис. ... канд. филол. наук / В. М. Огольцев. – Л., 1974. – 159 с. Огольцев В. М. Устойчивые сравнения в системе фразеологии / В. М. Огольцев. – Л. : Изд-во ЛГУ, 1978. – 160 с. Прадід Ю. Ф. Проблеми фразеологічної ідеографії (на матеріалі української та російської мов) : дис. ... д-ра филол. наук : 10.02.02; „Русский язык”; „Українська мова ” / Ю. Ф. Прадід. – К., 1997. – 396 с. Чернышева И. И. Фразеология современного немецкого языка / И. И. Чернышева. – М. : Высшая школа, 1970. – 200 с. Серебренников Б. А. О материалистическом подходе к явлениям языка / Б.А. Серебренников. – М. : Наука, 1983. – 319 с. Fleischer W. Phraseologie der deutschen Gegenwartssprache. – 2. durchges. und erg. Auflage. – Tübingen: Max Niemeyer Verlag, 1997. – 299 S. *Բեղիրյան Պ. Ս. Ժամանակակից հայերենի դարձվածքաբանություն / Պ. Ս. Բեղիրյան– Երեվան, Լույս, 1972 – 230 էջ*

УДК 811.161.2'373.613

РОМАН В. В.

(Слов'янський державний педагогічний університет)

АДАПТАЦІЯ ЛЕКСИЧНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У КОНЦЕПЦІ І. І. ОГІЄНКА: ЗАГАЛЬНОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ

Стаття присвячена вивченню лінгвістичної спадщини українського вченого І. І. Огієнка. Проаналізовано особливості процесу адаптації лексичних запозичень, розглянуто шляхи та причини запозичення іншомовної лексики. Значення поглядів І. І. Огієнка вбачається в цінності його методологічних розвідок, у важливості поглядів, отриманих лінгвістом, що використовуються для подальших узагальнень сучасними мовознавцями.

Ключові слова: процес адаптації, лексичні запозичення, словниковий склад, мова-джерело, екстралінгвістичні та лінгвістичні причини.

Роман В. В. Адаптация лексических заимствований в концепции И.И. Огиенка: общелингвистический аспект. Статья посвящена изучению лингвистического наследия украинского ученого И. И. Огиенко. Проанализированы особенности процесса адаптации лексических заимствований, рассмотрены пути и способы заимствования иноязычной лексики. Значения взглядов И. И. Огиенко прослеживаются в ценности его методологических исследований, в значимости полученных результатов, которые используются в дальнейших обобщениях современными лингвистами.

Ключевые слова: процесс адаптации, лексические заимствования, словарный склад, язык-источник, экстралингвистические и лингвистические причины.

Roman V. V. Adaptation of lexical borrowings in I.I. Oghienko's concept: general linguistic aspect. The article is devoted to the study of linguistic heritage of Ukrainian scholar I. I. Ohienko. It is investigated the peculiarities of the process of lexical borrowings adaptation, the ways and means of borrowings of loanwords are taken into consideration. The importance of I. I. Ohienko's linguistic heritage work is seen in the value of his methodological studies, in the significance of scholar's views in the role of actual data which are used by modern linguists for further generalizations.

Key words: borrowing process, lexical borrowings, vocabulary, source-language, extralinguistic and linguistic ways.

Лексичні запозичення є одним із шляхів поповнення лексики кожної природної мови. Здійснений нами розгляд праць лінгвістів кінця XIX ст. – 30-х рр. XX ст. виявив, що проблема асиміляції іншомовних слів розв'язується в роботах багатьох учених (Ф. І. Бусласва, Р. Ф. Брандта, Я. К. Грота, Є. Ф. Карського, І. І. Огієнка, Е. Ріхтер, М. П. Савінова, В. Самійленка, О. І. Соболевського, І. В. Шаровольського, Л. А. Булаховського, Г. О. Винокура, В. О. Богородицького, Ш. Баллі, Ф. Брюно, Ж. Вандрієса, В. М. Жирмунського, А. Мейє, В. Пізані, Г. Шухардта, Р. Смаль-Стоцького та ін.). Для лінгвістичних праць цього періоду одним з найголовніших завдань був аналіз словникового складу мови з етимологічного погляду.

Детальне вивчення проблеми процесу адаптації лексичних запозичень проводиться із середини 50-х років XX ст. Цій проблемі присвячено ряд монографій і дисертаційних досліджень (Л. П. Крисіна, О. Е. Біржакової, О. Г. Муромцевої, І. М. Каминіна, О. А. Стишова та ін.). Як свідчить проведене дослідження, саме у цей період накопичено чималий позитивний досвід щодо формування теорії лексичних запозичень, зокрема процесу адаптації. Уперше питання адаптації лексичних запозичень знайшло наукове розв'язання у працях українського лінгвіста І. І. Огієнка. Однак на сьогодні існує ряд дискусійних питань.

Проте спеціальних праць лінгвістичного характеру, в яких було б докладно проаналізовано наукова спадщина І. І. Огієнка в мовознавстві немає, чим зумовлюється **актуальність** обраної теми.

Мета статті полягає у висвітленні загальних положень праць І. І. Огієнка щодо процесу засвоєння лексичних запозичень. Для досягнення поставленої мети необхідно розв'язати такі **завдання**: 1) розкрити погляди І. І. Огієнка на адаптацію лексичних запозичень із зосередженням уваги на теоретичних проблемах адаптації, виявити джерела цих поглядів; 2) визначити особливості процесу адаптації лексичних запозичень у науковій спадщині І. І. Огієнка та встановити диференційні лінгвальні ознаки кожного з етапів адаптації іншомовних запозичень на різних рівнях мовної системи.

Об'єктом нашого дослідження є лексичні запозичення кінця XIX – початку XX століть. **Предмет дослідження** – визначення ступенів засвоєння лексичних запозичень на різних етапах їх уходження до лексичного складу в мову з урахуванням лінгвальних та екстралінгвальних причин.

У розвитку дослідження проблеми взаємодії мов надзвичайну роль відіграла висунута І. І. Огієнком класифікація всієї запозиченої лексики на три групи, беручи до уваги ознаки давності, поширення запозичених лексем [Огиенко 1915]. «Одним із досить важливих факторів у справі розвитку мови є запозичення нею чужих слів з сусідніх мов, – воно завжди збільшує словникове багатство мови» – вказував І. Огієнко [Огиенко 1915, с. 3]. Лінгвіст здебільшого визнавав, що специфіка появи іншомовних слів завдяки соціальним і культурним змінам є неминучою. За І. І. Огієнком, невід'ємною частиною вивчення процесу лексичних запозичень є встановлення причин їх виникнення, зокрема з'явилися нові поняття й предмети, які вимагали відповідні слів для їх позначення, для більш точного визначення наукових понять. І. І. Огієнко вбачав, що «зародження так званих варваризмів у російській мові стає цілком зрозумілим фактом зумовленим історичним ходом нашої культури» [Огиенко Б.м., Б.г., с.353].

Свої теоретичні положення щодо лексикографічної фіксації іншомовних слів І. І. Огієнко застосовував у своїх власних працях, а зокрема найбільш послідовно – в редактованому ним словникові Н. А. Смірнова. У 1910 виходить робота І. І. Огієнка «К вопросу об иностранных словах, вошедших в русский язык при Петре Великом», в якій лінгвіст піддає критиці і робить декілька своїх спостережень стосовно роботи Н. А. Смірнова «Западное влияние на русский литературный язык в Петровскую эпоху: определение путей, которыми в Петровскую эпоху шли заимствования из западно-европейских языков».

З'ясовуючи питання про вживання та фіксацію лексичних запозичень, які увійшли до складу російської мови в Петровську епоху, І. І. Огієнко виходить з різних міркувань. По-перше, він посилається на невдалий вибір словників, згідно з якими складається основоположне трактування функціонування іншомовних слів в епоху Петра I, у зв'язку з тим, що використання джерел не було розповсюдженим серед носіїв російської мови, що, у свою чергу, може сприяти неадекватному розумінню іншомовних слів. По-друге, невідповідність назв та змісту словників. І. І. Огієнко наполягає на тому, що у дослідженні Н. А. Смірнова історичні ознаки іншомовних слів дещо спотворені. Ще однією вадою зазначеного дослідження є те, що хронологічні та етимологічні ознаки іншомовних слів чітко не вказуються.

Наступним недоліком є те, що у своєму словнику Н. А. Смірнов наводить декілька прикладів, а саме (рос.) *кленчить, ознаяменать, отрымать, през, прешкода, сподываться, уживать* та ін.), які мають своє походження з білоруської мови. Але, на думку І. І. Огієнка, зазначені слова відносяться до спірних «польсько-малоросійських слів»; польськими вважаються, тому що слова вживалися у польській мові у той період, «малоросійськими» — зазначені слова вживалися у складі «малоросійській мові» здавна й вважалися вже освоєними [Огиенко Б.м., Б.г., с. 359].

Останнє зауваження, зроблене І. І. Огієнком, свідчить, що Н. А. Смірнов не зазначає факт впливу «південноросійської мови» на формування іншомовних слів у російській мові, який безсумнівно був великим на той час. Учений додає словник іншомовних слів, які увійшли до вжитку ще до епохи Петра I. І. І. Огієнко у своєму словникові розширює і доповнює лексикон своїми корективами та зауваженнями і подає реєстр слів іншомовного походження, що раніше вже були зафіксовані писемними джерелами [Огиенко Б.м., Б.г., с. 360].

Критичне дослідження присвячене розгляду процесу лексичного запозичення демонструє той факт, що на початку XX ст. починає формуватися тенденція дослідження лексичних запозичень у загальнотеоретичному аспекті. Зауваження І. І. Огієнка підтверджуються коментарем лінгвістів, які критикували роботу Н. А. Смірнова за невдалий вибір слів, недостатню кількість джерел для аналізу іншомовних слів [Биржакова 1972].

Важливим видається відмітити, що сам І. І. Огієнко видав «Словарь неправильных, трудных и сомнительных слов, синонимов и выражений в русской речи» [Огиенко 1914].

Особливо слід виділити монографію І. І. Огієнка «Иноземные элементы в русском языке. История проникновения заимствованных слов в русский язык» (1915 р.). У зазначеній розвідці не тільки історична перспектива дослідження набуває особливого значення, але й досить широкий хронологічний аспект дослідження запозичених слів, який включає розвиток мови в ХІХ ст. І. І. Огієнко писав: «...у світі немає такої мови, де не було б запозичень, немає такої мови, яка б складалася виключно тільки з туземних слів» [Огиенко 1915, с. 18].

У роботі велика увага приділяється впливу мови-джерела та мови-посередника на російську мовну систему, зокрема, на словниковий склад, семантику та синтаксис, процес запозичення вивчається на основі декількох положень, а саме класифікація визначення причин, джерела та ступень освоєності запозичення іншомовних слів.

Після теоретичного огляду питання про дослідження процесу запозичення іншомовних слів І. І. Огієнко аналізує запозичені слова як у плані діяльності, так і в плані синхронії, диференціюючи лексику «Запозичення стародавнього часу» від «Запозичення нового часу». Основну увагу мовознавець зосередив на дослідженні впливу мов на російську. Він пропонує класифікацію за принципом географічних ареалів, що характеризується певним культурним та мовним фоном. До першої категорії «Запозичення стародавнього часу» І. І. Огієнко відносив вплив східних (а саме іранської, тюркської, татарської, турецької), західних і північних (литовської, германських, кельтських, фінської), південних (грецької, латинської, церковно-слов'янської) мов. Застосування вказаних прийомів створює можливість вирішення етимологічних проблем, пов'язаних з ідентифікацією лексики зі споріднених хронологічних пластів, зокрема, так званих "неокласичних" термінів, тобто слів, складених з грецьких та латинських морфем, для значної кількості яких етимологічна ідентифікація підмінюється визначенням походження їх складових частин. До другої категорії «Запозичення нового часу» учений відносив хронологічні критерії (західний і польський вплив, епоха Петра І, М. М. Карамзіна).

І. І. Огієнко розглядав процес лексичного запозичення як один з головних факторів у розвитку мови і як результат міжмовної інтерференції. Спираючись на цю позицію, лінгвіст вважав соціологічні причини проникнення нових слів у склад російської мови найважливішими. Цьому сприяють, на думку вченого, такі фактори:

1) торговельні, культурні (подорожі, міграції); 2) наслідування моди (місцевий колорит); 3) різноманітні відкриття й винаходи потребують у найменуванні нового слова, наприклад *телефон, грамофон, гильотина, дальтонизм* (рос.) та ін.; 4) військово-політичні відносини між народами, які потребують у найменуванні нового слова чи поняття.

Учений не виокремлює чітко причини запозичення, але вже намічаються у його роботі методичні засади ознак адаптації лексичного запозичення, зокрема морфологічні, фонетичні, семасіологічні, етимологічні. Фонетичні й етимологічні причини є, за І. І. Огієнком, основоположними.

І. І. Огієнко пропонує класифікацію за ступенем засвоєння, він виділяє три види лексичних запозичень:

1. Слова, запозичені давно й цілком засвоєні у мові-реципієнті; таким чином, їх іншомовне походження не відчувається, лексеми швидко адаптуються і мають свої похідні, наприклад, *буква, кадка, кадило, казна, капуста, молоко, пушка, слива, стекло* (рос.) та ін.

Наведену групу слів І. І. Огієнко визначає як *Lehnwörter* – слова запозичені, закріплені у мові, за зразком класифікації німецьких лінгвістів, що була прийнятна в дослідженнях багатьох мовознавців зазначеного періоду [Крысин, с.13].

2. Слова суто іншомовні, але які вживаються у мові-реципієнті часто, внаслідок чого вони проникли до складу розмовної мови, наприклад: *доктор, аптека, солдат, школа, студент, гимназия* (рос.) та ін.

3. Слова суто іншомовні, що вживаються дуже рідко, так звані варваризми: слова, які можуть бути легко замінені російськими відповідниками і вживаються серед представників інтелігенції, наприклад: *констатировать, культивировать, индустрия* (рос.) та ні.

Ця група відповідно має назву *Fremdwörter* – іншомовні слова [Огієнко 1915, с. 1-20].

Важливим чинником І. І. Огієнко вважав сутність запозиченого матеріалу й він наводить декілька міркувань щодо різноманітності матеріалу для запозичення:

1) запозичується іншомовний елемент корінь й на його основі утворюється нове слово;

2) запозичується семантика слова й за його зразком створюється нове слово, наприклад;

3) морфологічний принцип - слова складаються за допомогою іншомовних елементів: *суфіксів* - *чий, -ада, уда, исть, -ант* та ін.; *закінчень* - *распеканция, надуванция, струшенция, службист; префікси* - *анти-, прото-, архи-* та ін., наприклад *протобестія, архиплут* та ін.;

4) запозичуються не тільки окремі слова але може запозичуватися й одне із значень, головне чи другорядне, наприклад: російське слово *лицо* у древності мало значення тільки *физиономия* (рос.). Під впливом грецької мови на російську, російське слово *лицо* придбало ще й нове значення - *личность*.;

5) часто запозичуються сталі фрази, наприклад: *присутствие духа* (рос.) - *la présence d'esprit* (фр.); она потеряла голову - *er hat den Kopf* (нім.);

6) на мову-реципієнт має вплив синтаксичні форми, зокрема німецька мова мала вплив на латинську і французьку, французька мову вплинула на російську.

І. І. Огієнко особливо наголошував на дослідженні способів визначення джерела запозичених слів, зокрема це є необхідним критерієм для аналізу й характеристики процесу засвоєння лексичного запозичення у різні періоди розвитку російської мови. За І. І. Огієнком, філологу слід зупинитися на принципі встановлення джерела запозичень, оскільки значна їх кількість має інтернаціональний характер (екзотична лексика, іншомовні вкраплення - В. Р.). Визначення джерела запозиченого слова становить певні труднощі. Учений виділив певні методичні критерії під час ідентифікації джерела іншомовного слова. Розглянемо деякі з них:

1) слово вважається запозиченим, якщо корені слів двох неспоріднених мов збігаються, наприклад, російське *товар* і турецьке *tavar*;

2) не можна покладатися тільки на фонетичне співзвуччя в словах, – іноді воно може випадковим; необхідно, щоб значення слів цілком збігалося, тільки у такому разі слово вважається *запозиченим*, наприклад латинське *mos, moris* (рос. *нрав, обычай*) і російське *мор* – мають повне співзвуччя, але значення таких слів абсолютно різне;

3) труднощі розпізнавання джерела запозичених слів ускладнюються тим фактом, що іншомовні слова, зокрема варваризми, не залишаються у мові-реципієнті в чужій формі, а пристосовуються до всіх фонетичних змін, наприклад російські слова: *князь* (з гот. *kunings*), *суббота* (з грец. *σάββατον*), *перец* (з лат. *pipere*; грец. *πίπερι*);

4) звукові особливості відіграють першочергову роль при визначенні джерела запозичення, наприклад, російські слова: *зала, залт, сервиз, универсальный, гренадир* демонструють своє очевидне походження з німецької мови. В епоху Петра I писали *гафен* (гавань), *матроз* під впливом німецької мови;

5) рідне слово може збігатися з коренем та значенням іншомовного слова; проте, беручи до уваги принцип, якщо у складі інших споріднених (слов'янських мов) є таке слово, вимагає філолога сумніватися, що дійсно йдеться про запозичене слово. Наприклад російське *деготь* співпадає з латинським *degutas*, чеським *dehet*, польським *dziegiec*;

6) якщо структурна форма слів збігається, виникає питання яке слово є запозиченим, особливо коли мова йде про походження слова. Рішення зазначеного принципу підтверджується історичними, історико-культурними фактами, наприклад, російське *бирюза* прийшло з персидської разом з предметом; *клевер* - з німецької разом з «*травосеянием*»;

7) запозичення не завжди буває прямим, дуже часто опосередкованим, при посередництві третьої мови, яка впливає на форму слова;

8) визначаючи запозичене слово, треба відрізнити дійсні запозичення від слів, які вважаються індоевропейськими чи від слів споконвічно споріднених якої-небудь слов'янської мови;

9) слова, які мають фонетично структурні ознаки – слова, що є результатом звуконаслідування, лексика, яка прямо пов'язана з істотами або предметами — джерелами звука, наприклад рос. *грокотать, грюкать, икать, жуужжать, каркать, квакать, квокать, клокатаь, крякать, ккареку, ляпать, мямлить, мякуать, нукать, охать* та ін. Такі слова вважаються древнього походження і мають відповідники в споріднених мовах.

Деякі принципи пізніше знайшли свої підтвердження у роботі російського лінгвіста Л. П. Крисіна [Крысин, с. 53-54].

Питання про місце і роль лексичних запозичень, про межі її уживання, зокрема в українській літературній мові неодноразово піднімалися протягом зазначеного періоду, обумовлюючись історичною проблемою цього часу: створення такої літературної мови, яка б, не втрачала національної єдності та змогла стати інструментом науки, освіти. Проблема створення літературної

мови вимагала створення корпусу наукової термінології, яка в силу своєї специфіки – обслуговувати спілкування в науковій сфері, що має інтернаціональний характер, – вимагала розв'язання питання про міру використання в ній лексики іншомовного походження [Муромцева 1985, с. 70-71].

Таким чином, розглядаючи наукову спадщину І. І. Огієнка, доходимо **висновку**, що для лексикологічних праць кінця XIX ст. – початку XX ст., у яких трактувалися проблеми міжмовних контактів, характерним стає розгляд лінгвістичних явищ у тісному зв'язку з явищами культури. При цьому менша увага приділялась динаміці процесу запозичень та аналізу семантичних зрушень, зокрема, не було чіткого поділу на причини екстралінгвальні та лінгвільні, не було чіткої деталізації кожного з типів причин, функціонуванню та процесу адаптації іншомовних слів у мові-реципієнті. Перспективи подальших вивчень полягають у більш детальному вивченні положень лінгвістів стосовно досліджуваної проблеми.

Література

Биржакова Е. Э. Очерки по исторической лексикологии русского языка XVIII века. Языковые контакты и заимствования / Е. Э. Биржакова. – Л.: Наука, 1972. – 430с. Каминін І. М. Структурно-семантичне освоєння запозичених слів у сучасній українській літературній мові:(на матеріалі побутової лексики): Дис...канд.філол.наук: 10.02.02 «Російська мова» / Каминін Ігор Миколайович. – Харків, 1994. – 191 с. Крысин Л. П. Иноязычные слова в современном русском языке / Лев Петрович Крысин. – М.: Наука, 1968. – 207 с. Огієнко І. І. Словарь неправильных, трудных и сомнительных слов, синонимов и выражений в русской речи / И. И. Огиенко. – К.: И. И. Самоненко, 1914. – 287с. Огієнко І. І. Иноземные элементы в русском языке. История проникновения заимствованных слов в русский язык / И. И. Огиенко. – К., 1915. – 136 с. Огієнко І. І. К вопросу об иностранных словах, вошедших в русский язык при Петре Великом / И. И. Огиенко. – Б.м., Б.г. – С.352-369. Муромцева О.Г. Развитие лексики украинской литературной речи в другой половине XIX – на початку XX ст. / О. Г. Муромцева. – Х.: Вища школа, 1985. – 152 с. Стишов О. А. Українська лексика кінця XX століття (на матеріалі мови засобів масової інформації) / О. А. Стишов. – Київ: Вид. центр КНІУ, 2003. – 288 с.

УДК 811.161.1'37

СИМОНОК В.П.

(Національний університет «Юридична академія України ім. Ярослава Мудрого»)

ІНШОМОВНА ЛЕКСИКА В УКРАЇНСЬКІЙ МОВНІЙ КАРТИНІ СВІТУ

У статті надається пояснення щодо мовної і концептуальної картин світу і визначається принцип їх розрізнення. Доводиться, що мовна картина світу більш рухлива, ніж концептуальна, для неї властиві лакуни, які заповнюються іншомовними запозиченнями. Переважна більшість їх знаходиться у фрагменті мовної картини світу, пов'язаному з людиною.

Ключові слова: мовна картина світу, концептуальна картина світу, лакуни, універсум, запозичення, тезаурус, фрагмент.

Симонок В.П. Иноязычная лексика в украинской языковой картине мира В статье дается разъяснение относительно языковой и концептуальной картин мира и определяется принцип их различия. Доказывается, что языковая картина мира более подвижна, чем концептуальная, для нее характерны лакуны, которые заполняются иноязычными заимствованиями. Наибольшее количество их находится в фрагменте языковой картины мира, связанного с человеком.

Ключевые слова: языковая картина мира, концептуальная картина мира, лакуны, универсум, заимствования, тезаурус, фрагмент.

Simonok V.P. Foreign Language Borrowings in Ukrainian Linguistic Picture of the World. In the article the linguistic and conceptual pictures of the world are explained and the distinguishing principles are defined. The linguistic picture of the world is a subject to quicker changes and the presence of lacunas is a characteristic of it. Borrowings fill in these lacunas and most of them are in the part of the LPW connected with a human being.

Key words: linguistic picture of the world, conceptual picture of the world, lacunas, universum, borrowings, thesaurus, part.

У лінгвістичній літературі під поняттям "картина світу" розуміються два аспекти вивчення семантичного і лексичного складу. Згідно з першим поглядом, мовна картина світу – це загальна, інтегральна її картина, сукупність всього мовного змісту. Ця картина відносно постійна і повільно еволюціонує у часі. Згідно з другим поглядом, мовна картина світу – це специфічні риси семантики даної мови, які диференціюють її від інших мов. Питання ускладнюється тим, що ні інтегральний, ні диференційний аспекти не отримали достатньо чіткого визначення.

Мета даної статті полягає в тому, щоб дослідити лексико-семантичну рецепцію іншомовної лексики в українській мові, визначити шляхи і способи її входження та місце в українській мовній картині світу. **Завданням** статті є визначення мовної і концептуальної картин світу, наведення їхніх специфічних рис і окреслення місця і функцій запозиченої лексики в українській мовній картині світу. **Предметом** дослідження обрано певну кількість запозичень, які увійшли до словникового